

Ξεκινάμε να μιλάμε για όσα βιώνουμε καθημερινά, για την πίεση που νιώθουμε, για το πόσο δύσκολο είναι να βρούμε δουλειά με ανεκτούς όρους, για το πόσο δύσκολο είναι να την κρατήσουμε, για το πόσο θα θέλαμε να την αφήσουμε, για τον χρόνο που δεν έχουμε, για τα λεφτά που ζητάμε, μας ζητάνε, για όλα αυτά που θα κάνουμε για να ελευθερώσουμε και να μοιραστούμε περισσότερο χώρο και χρόνο. Αποφασίζουμε να δοκιμάσουμε να το κάνουμε μαζί, εκεί που το χρειάζεται η καθημία κι ο καθένας μας, για την επισφάλεια που βιώνουμε, την απόλυση, τα πρόστιμα, τα νοίκια, τους λογαριασμούς και ψάχνουμε συνέχεια κι άλλες κι άλλους που θέλουν να το κάνουν αυτό μαζί μας. Αναζητάμε συνεχώς τρόπους για να μην επιλέξουμε μπροστά στα αδιέξοδα να βαδίσουμε τον ατομικό μας δρόμο, ή ακόμα κι όταν το κάνουμε, να ψάχνουμε συνέχεια άλλες πιο συλλογικές διαδρομές. Και πριν μας τραβήξει η μοναξιά ή η σιωπή, ξεκινάμε να μιλάμε.

Είμαστε εργαζόμενες και άνεργοι που δεν βλέπουμε την εργασία σαν πρόοδο ή σαν δικαίωμα, αλλά σαν κάτι που μας επιβάλλεται, φοιτητές που δεν ονειρευόμαστε να γίνουμε προϊστάμενοι, διευθυντές, αφεντικά ή μέλη της επιστημονικής ελίτ και μετανάστριες που έχουν πάρει θέση ενάντια στην εκμετάλλευση. Δεν θέλουμε να εναποθέσουμε τις ελπίδες μας σε κανέναν ειδικό και δεν πιστεύουμε στις έτοιμες λύσεις. Συναντιόμαστε και επιλέγουμε να λειτουργούμε ισότιμα, χωρίς ιεραρχίες και διαιμοσολαβήσεις και να συζητάμε, να αναλύουμε και να εμβαθύνουμε στο γιατί και πώς της καθημερινότητας για να βρούμε τρόπους ώστε να γίνεται βιώσιμη.

Η συνέλευσή μας δημιουργήθηκε το φθινόπωρο του 2014. Κάποιοι/ κάποιες από εμάς είχαμε ήδη βρεθεί μέσα σε διάφορους αγώνες και συνελεύσεις, ενώ με άλλες/άλλους συναντηθήκαμε για πρώτη φορά στην προσπάθειά μας να μιλήσουμε για τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας και να ανακτήσουμε συλλογικά χώρο και χρόνο για να ζήσουμε. Επειδή εδώ και χρόνια τρώγαμε και τρώμε σε τακτική βάση στη λήσχη, κατά τη διάρκεια της περσινής χρονιάς, μαζί με αυτόνομα σχήματα του πανεπιστημίου, συνεχίσαμε τις παρεμβάσεις και εξασφαλίσαμε την ελεύθερη σίτιση για όλες πάρα τον έλεγχο στην είσοδο. Επίσης θέλοντας να διεκδικήσουμε τη χωρίς αντίτιμο μετακίνηση μας στην πόλη, κάναμε κάποιες πρώτες παρεμβάσεις στον ΟΑΣΘ, πετυχαίνοντας τη διαγραφή προστίμων. Τέλος, διερευνήσαμε συλλογικά τη δυνατότητα συλλογικής παρέμβασης σε εργασιακούς χώρους, διεκδικώντας τα δεδουλευμένα μιας από εμάς.

Θέλουμε να συνεχίσουμε να ζητάμε και να παίρνουμε μόνοι και μόνες μας αυτά που χρειαζόμαστε και γι αυτό συνεχίζουμε να χτίζουμε την κοινότητα που θα χωρέσει τις ανάγκες και τις επιθυμίες και θα μας στηρίξει με αλληλεγγύη και φροντίδα στην καθημερινότητα μας. Ή αλλιώς, δε γνωρίζουμε το δρόμο προς την ευτυχία αλλά τον αγώνα για δαύτη.

Λ Ο Υ Π Α